

Γράφει η Σέβη Σαλαγιάννη

Το «Πάντα κάνω λάθος στο πεπόνι», του νέου συγγραφέα Νικόλα Σάπο είναι ένα βιβλίο με αλληγορικό (;) τίτλο βιβλίου με νατουραλιστικές, καθημερινές και ενδεχομένως αυτοβιογραφικές καταστάσεις δοσμένες υπό τη μορφή διηγημάτων.

Ενώ στα διηγήματα του βιβλίου δεν υπάρχει κάποια κατ' ανάγκην αλληλουχία να τα συνδέει, όλα έχουν έναν κοινό παρανομαστή: τον πρωταγωνιστή της ιστορίας, τον μέσο (sic) άνθρωπο που μπλέκει σε απρόσμενες καταστάσεις. Ο Νικόλας Σάπο γράφοντας αυτό το βιβλίο σατιρίζει τους πρωταγωνιστές του και μέσω αυτών σατιρίζει την πραγματικότητα, την καθημερινότητα και τα βιώματα των νέων ανθρώπων. Ακόμη περισσότερο, θα έλεγε κανείς ότι αναδεικνύει την ήττα της λογικής και της νοημοσύνης μέσω ιστοριών, όπου το παράλογο φαντάζει σχεδόν αναπόφευκτο.

Όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις των νέων ηλικιακά συγγραφέων, έτσι και σε αυτή ο συγγραφέας εμπνέεται από το σήμερα, συνθέτοντας ένα μωσαϊκό ιστοριών με κωμική χροιά, χιούμορ και απροσδόκητων καταλήξεων. Ενδεικτικά, στο «Μπάτσελορ» ο πρωταγωνιστής της ιστορίας εξαναγκάζεται από τους φίλους του να πάει στα μπουζούκια που επιμελώς απέφυγε τόσα χρόνια, στο «Πατρί, θρησκεία, οικογένεια» βρίσκεται αντιμέτωπος με κοινωνικούς ρόλους που καλείται να υπηρετήσει, ενώ στο «Πρώτο ραντεβού» ο κουρέας του επιφυλάσσει μια... έκπληξη!

Διαβάζοντας κάποιος το «Πάντα κάνω λάθος στο πεπόνι», αισθάνεται ότι ο Νικόλας Σάπο στο δεύτερο βιβλίο του (έχει προηγηθεί το «Δύσκολες Ώρες») δημιουργεί μια προβολή του εαυτού των ανθρώπων της γενιάς του: Άνθρωποι που καταπιέζονται ποικιλοτρόπως, που ξεσπούν με εσωτερικούς μονολόγους και εσωτερικές σκέψεις, πρωταγωνιστές που κομίζουν το κωμικοτραγικό της εποχής που ζουν. Οι ήρωες των διηγημάτων έχουν ενσωματώσει κατά κάποιον τρόπο την κατήφια της κρίσης, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούν να δημιουργήσουν ρωγμές στο αδιέξοδό τους, διεκδικώντας το δικαίωμα να ορίσουν τη ζωή τους.

Αφηγηματικά, οι συναισθηματικές φορτίσεις των πρωταγωνιστών διαδέχονται η μια την άλλη, οι κορυφώσεις είναι μετρημένες και ενώ τα κύρια πρόσωπα των ιστοριών μοιάζουν να επιχειρούν να ξεφύγουν από την εσωτερίκευση των συναισθημάτων τους. Τα διηγήματα στο «Πάντα κάνω λάθος στο πεπόνι», καλύπτονται από μια πολιτική σκιά, όπου θέματα, όπως οι κοινωνικές νόρμες, ο μικροαστισμός και οι σχέσεις θίγονται και αποτυπώνονται με εύστοχο τρόπο.

Περαιτέρω, η γλώσσα είναι χιουμοριστική, με εύστοχες παρατηρήσεις και μη περίπλοκα σχήματα, ενώ στο σύνολο λειτουργεί ως οιασμός ακόμη πιο ενδιαφέροντων μελλοντικών έργων.

Το «Πάντα κάνω λάθος στο πεπόνι», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πανοπτικών.